

num, mis temmale todi, olli, et temma omma naene tõeste surnud olli! sest se õnneto hing, ei jõudnud omma nõdra ihho rammu pärast, sedda suurt kurvastust, süddame hädda, ja waewa wälja kanda. Nenda olli nüüd se noor tite-emma, üks külm surnokehha; agga ommeti küstus temma selle rõmo tundmisega, et mees ellab.

Kui suur olli mehhe kurbtus, et temma armas naene, kes omma ello temma assemele andis, temmast olli lahkunud, ei jõua ükski keel üles råkida. Tal ei olnud mitte kurvastust, waid otse wallo, mis temma sellepärast tundis. Ta tahtis mitto korda ommale otja peale teha, agga se ainus laps, mis Summal neile andis, piddas tedda ellus.

Pärast råkis temma saggedaste, kuidas temma surma minnestuses olnud, kuidas temma keik olli kuulnud ja kui ühhe uddo läbbi näinud, mis temma ümber olli sündinud ja mis süddame hädda temma seal olli tunda sanud. Temma råkib nenda:

24 tundi, olli keik minno ihho krampi hai-

gusega kange ja hingeto, kui pu, kus ma paljast kuulsin, nággin ja wallo tundsin. Selle ollemisse sees on innimenne pealt nähha, surnud. Temmal ei olle mitte sedda jõudo, et ta sõrme otja ligutaks, egga silmagi pilgutaks, waid keik on, kui ühheks wallatud: Ma tundsin, et arst mo kae soni katsus; agga mo elust arro ei sanud. Rakis korda todi peegel mo su ette ja katsuti, kas piddi pišutki auro klasti peale heitma, ja ma isse katsusin keigest wäest neile märki anda, agga ei sanud ennast ligutada. Nüüd kuulsin, kui arst ütles: „Temma on tõeste surnud!“ ja se leikas mo süddamest läbbi, mõtteldes, et nad mind ellusalt mahha matwad! Muido olli minno meel ja mõistus ni selge, et ma keik ärrateadsin, omma armsa naese peale mõtlešin ja sowisin, et ta tulleks ka mind armastama ja rapputama, et ma sest häddast lahti saaksin. Ta hinge aur tooks mulle ello? Keiki nään ja kulen minna, agga tedda mitte? Miks ma ei näe tedda? Ma olleksin tedda hüüdnud, agga ma ei woinud mitte; ta olleks mind peastnud.